

מקביל, אך דויד תמיד קצר הישגים מרשימים יותר מאשר אשתו: הוא היה נשיא לישכת עורכי־הדין, נבחר כריי קן־הסטורנים באוניברסיטה, היה ראש־המכון לקרימינולוגיה ומישפט פלילי, יושב־ראש מערכת פסיקיהרין של בית־הדין העליון ושל בתי־הדין המישפט המחוזיים, כתב ספר דיני מעצר ושיחרור, וכיום הוא מכהן כיושב־ראש הוועדה לביקורת־המדינה של הכנסת.

רשימת הישגים והתארים של ניצה פחות זוהרת, אם כי גם היא מרשימה. העובדה שנושא זה שב וביצבץ כי שיחות פרטיות שהתנהלו לאחרונה, היא, כנראה, יותר ממיקרית.

אשה רצינית מאוד

עם זאת, ליבאי אינו מסתיר את ההערכה הרבה שהוא רוכש לניצה. כיום הראשון בלילה אמר לידידה: ניצה היא בחורה מאוד רצינית ומאוד יסודית. למרות שזה אופנתי לרבר באחרונה על מינויים פוליטיים, המינוי שלה כיועצת למעמדה־האשה במשרד ראש־הממשלה הוא מינוי מיקצועי טהור.

הביא אותה לתפקיד הפרופסור ייגאל דיין המנוח. היא נותרה אחרי־כך עם מנחם בגין. היא התפטרה מתפקידה רק כשזוהרה שרה דרון לממשלה. פשוט, שרה מונתה כאחראית על הנושא, ונוצרו ביניהן חילוקי־דעות, לא ריב כפי שניסו להציג זאת.

ניצה פשוט קמה והתפטרה. היא כחורה הגונה ולויאלית. אין אצלה חוכמות. היא מאוד לא פוליטיקאית מהבחנה הזאת. היא לא תעשה תככים מאחורי הגב. הכל אצלה ישר.

שימעון פרס החזיר אותה לתפקיד קידה, לא מינה אותה. היא אשה נאה, חטובה. היא מאוד חרוצה. תפקידה דורש המון שעות־עבודה. היא מכינה חומר, עונה על המכתבים הרבים המגיעים למישרדה, טלפונים. היא רגה שבכל גוף גדול תשב יועצת למעמדה־האשה, ועכשיו היא גם צריכה לפקח על כולן.

היא מאוד מסורה לתפקיד, מאוד היתה ערה להטרדות מינות, למשל. היא לא ויתרה בעניין הזה, ממש לחמה. היו באות אלינו מתלוננות הביתה, חלקן נשים ממש יפות.

אולי לתפקיד הזה — יועצת למעמדה־האשה — אין שנייים, כי זוהי רק יועצת. אבל את ניצה מעריכים. היא הוציאה לעצמה שם של לוחמת, ולכן אין מעזים לשחק איתה יותר מדי, לסחוב עניינים שבטיפולה, יודעים שיהא עוקבת, שואלת שאלות, שולחת תיוכורות.

אין עדיין הליכים

ליבאי הבין עצמו נפשית, בתי חילת השבוע, לאפשרות שהפי רידה הידירות של ממשלה תלווה בכמה אקורדים צורמים, בהשפעת פירסומים וחיטוט לאומי בחיי המישפחה שלו.

הוא שומר על כללים של מישחק נקי. בינתיים, אם אחד מהצדדים לא פנה לעורך־דין, רבו העוור לנהל הכל באורח שקט ובאווירה טובה.

כל ועניינים הקשורים להליך הפירוד מוסורים בהננה הרדית, אף אחד מהצדדים גם לא פתח בהליך־גירושין. גם אין מדברים על־כך עדיין.

כיום הראשון בלילה סיכם ליבאי את השיחה החברית על נושאים שבהם לא הורגל להתבטא. במילים: כשאני סוקר את מסלול־חיי, נראה כאילו כבר השלמתי את רוב השלבים. מסתבר שיש הפתעות...

שידור

מאחורי המירקע

לא כל הזמן

ועדת־התיקשות, שמונתה על־ידי שר המישפטים, ושמתפקידה לדאוג לסיקור העיתונאי של מישפט־דמי יאניוק שיפתח בשבוע הבא, כבר קיימה כמה ישיבות, ורק בימים אלה הגיעה להחלטה על צורת סיקור המישפט.

בראש הוועדה עומד הר"ר ישראל (רוליק) פלג, שהוא מנהל־לישכת העיתונות־הממשלתית וגם חבר הוועד־המנהל של רשות־השידור. בוועדה משתתפים נציגים של כל גורמי התקשורת וההסברה הישראלים, מרכז קול־ישראל, קול־ישראל הטילוויזיה הכללית והחינוכית, גלי־צה"ל, קצין־הינור־ראשי של צה"ל ואחרים.

בתחילה חשבו הכל כי המישפט יעורר התעניינות רבה בעולם, וביקשו הצעות מגורמים שונים לסיקור מלא של המישפט לצורכי מכירה לחו"ל, לשידור בארץ ולצרכים ארכיוניים ולימודיים. הוועדה ביקשה הצעות מגורמים שונים, ובכללם ממלכתיים ומיחסיים, שרצו לקבל ויכוון לצי לומים.

הצעת רשות־השידור, שהיתה המ קפת והרצינית ביותר, התקבלה על דעת הכל, אבל אז הודיעה הרשות שהיא לא תוכל לעמוד בהוצאה כספית של סיקור יומי ומלא של המישפט. שהוצאותיו נאמרו בחצי מיליון דולר, בעיקר בגלל העובדה שלא ניכרת התעניינות רבה בחו"ל.

בישיבה נוספת של הוועדה נפסל הרעיון לאפשר סיקור של גורם זה, והוחלט כי גם הטלוויזיה הכללית וגם החינוכית יוכלו לצלם, כל אחת במצלמה אחת, בתוך אולם המישפט וכי יציע־העיתונאים יהיה פתוח לכל.

צל"ג

לעורך מבט. שאיפשר להעלות על המירקע כתבה שהיתה תשרי־שרות לשימעון פרס מתחילתה ועד סופה. לא ברור מה היתה החדשה שהצריכה נסיעה מיוחדת של צוות טלוויזיה לערד, ובגללה הוקדשו דקות יקרות למבט.

הכתבה הציגה את ממלא־מקום ראש־הממשלה ושר־החנין בפניה של הוהד־דעות גדול, השוקר על הספרים. פרס סיפר לכל עם ישראל, בשעת צפיית־שיא בטלוויזיה, שהוא נסע לערד עם סוניה, אשתו, לחופשה הראשונה מזה שבע שנים, כדי לנוח מעמל יומו ולהתרחק מן המאורעות. הוא נראה על המירקע כאילו עשה את כל הדרך לערד רק כדי לשחק תפקיד ראשי בכתבת־טלוויזיה מצולמת על פוליטיקאי נח, המרבה לקרוא ספרים. אולי היתה זאת הוצאת־הספרים

ושלמה רז, כתב לענייני־מישטרה בירושלים.

מאחורי המיקרופון

שלא יסמיקו האחרים

עדנה עברון, עורכת התוכנית מגירות־הלב בגלי־צה"ל, קיבלה טלפונים רבים ממאזינים אחרי התוכנית האחרונה, שבה רואיין רפי חלבי. הראיון עם חלבי נערך בשני חלקים, וחלקו השני ישודר השבוע ביום השישי ב־7 בערב.

בחלק הראשון של התוכנית סיפר חלבי כי הוא זקוק לטיפו־השבוע בכפרו, דליית־אל־כרמל, כדי לשמור על שפיות רעתו ועל איוונו הנפשי. בחלק השני הוא מפרט: אני זקוק

תשדיר שרות

ששלחה את פרס לערד, כדי שיעשה היסטיציבור לספרים של עמוס עוז (שגם הוא, אגב, מתגורר בעיר זאת, בגלל בנו החולה באסטמה) ושל א"ב יהושע.

לרבים היה נרמה כי לישכתו של פרס היא שיזמה את עריכת הכתבה, ברור כי הצוות לא יכול היה להגיע לדרייה, לולא קיבל ממישהו את הכ תובת המדוייקת ואף אישור לצילומים ולראיון. פרס, במישק־פיקראיה, מס ביר בחיך של אבא טוב לבני־ישראל על הנגב המתעורר, ועל חינויותו של חבלי־ארץ זה לעצם קיומו של העם היהודי.

ואם לא היה די בכך ששודר מבט הקדיש לכתבה ומן־שידור יקר, הרי חזרה השערוריה על עצמה במהדורת חצות של אותו הערב, כאשר **מונשה** רז איפשר את שידורה שנית במלואה,

שלה, עם המיטענים האינטלקטואליים שלה, עם התחושות שלה, והיא נוהגת כפי הבנתה בכל התחומים, ללא התערבות של כפיה מצידו. על השאלה איך ראוות הנשים בכפר את הפמיניזם שלו, ענה חלבי: "עדנה, הבעיה של האשה הדרוית היא לא בעיית האשה הדרוית, היא בעיית הגבר הדרווי. האשה הדרוית רוצה להיות שווה בדיוק כמו כל אשה אחרת. הגבר הדרווי עדיין חי כבול בשרשרות של מסורת שלא קיימת, מרוקנת מכל תוכן, לכן אשתי בעיני היא לא אשתר של, היא אשה שחיה איתי."

פעולת תגמול

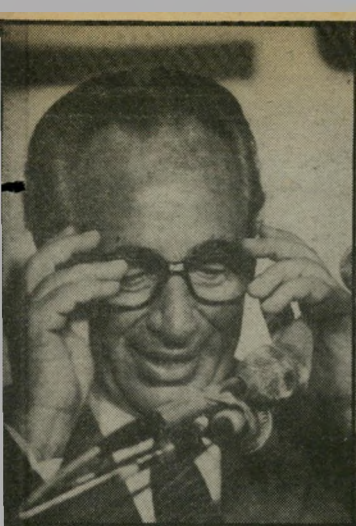
שימעון פרס, ממלא מקום ראש־הממשלה ושר־החנין, ישב ביום הראשון אחר־הצהריים כאולפן הרדיו של גלי־צה"ל וענה בקו פתוח לשאלות מאזינים. פרס אמר, בין השאר, לאנשי גלץ כי נעים וטוב להיות בביתם הישן והצנוע.

בקול ישראל ראו התבטאות זו כמכוונת היישר אליהם. אנשי הרדיו הממלכתי בירושלים עברו לפני כמה שבועות לאולפנים חדשים ומפוארים ליד בנייה־טלוויזיה בבירה. הם היו בטוחים כי פרס עוקץ אותם על כך שיצחק שמיר, ראש־הממשלה, ביקר בשבוע שעבר ביקור ממלכתי במקום, סירר ואף נפגש לשיחה עם בכירי קול־ישראל. פרס, כך אמרו ביום השני בקול־ישראל, נעלב שלא הוזמן גם הוא, ולכן ערך פעולת־תגמול כאשר הופיע בגלץ.

האמת היא שהקרה־פתוח עם פרס תואם שבועות רבים קודם לכן, אחרי שסיים את השידור נפגש פרס עם עובדי גלץ ושוחח איתם. בניגוד לכמה אורחים אחרים, המבקרים בתחנה ומקבלים כשי מיקרופון שעליו שם התחנה, קיבל פרס, כאוהבי־ספרים ידוע (ראה צל"ג), את כל סידרת סיפורי ההרצאות של האוניברסיטה המשודרת. את ביקורו של פרס בתחנה הצבאית סיקרו גם רשתות־טלוויזיה פרות. הן עטו על ההודמנות לראיון את שרי החוץ, ועשו זאת בכל פינה אפשרית בבניין הישן של גלץ.

הודה בטעות

באופן יוצא־דופן ומפתיע הודיע **יגאל רז**, מנהל חטיבת־החדשות של קול־ישראל, בישיבת מזכירות מערכת־החדשות, כי הוא לוקח על עצמו את האחריות לסיקור לא־מלא של תפיסת ספינת אנשי פת"ח בין קפריסין ללבנון ביום־השבת. הטיפול נעשה כולו רק על־ידי **שמוליק פל**, הכתב הצבאי של הרדיו, ולא הוקדשה לנושא תשומת־לב מספיקה כמערכת־החדשות של הרדיו. רוס הודה בטעותו. מייד אחרי דבריו אלה של רוס

נפיש פרס הוגה דעות

למי מן הצופים שהפסיד את הסקופ במהדורה הקודמת.

בלישכתו של יצחק שמיר, ראש־הממשלה, רתחו מועם למראה הכתבה, כל מאמציהם לשוות לשמיר פנים יותר קלילות מתבטלים לנוכח היסטי־הציבור האינטנסיבי של שר־החנין.

הודיע **שלום קיפל**, מזכיר מערכת־החדשות של קול־ישראל, כי גם הוא לוקח על עצמו אחריות באותו העניין. באותה הישיבה קבל **איתן אלמרג** רכו פעולות יומני־החדשות, על כך שהרדיו לא התעסק בהפסקה ה־הכדורסל, שהועבר בשידור חי וישיר מארצות־הברית, ולא הסביר לציבור מה קרה. הסבירו לו שקול־ישראל אינו יכול להתעסק בעניינים הקשורים בטלוויזיה משום שמדובר בשני גורמים השייכים לאותה הרשות.

גלי־צה"ל לעומת זאת, יכלו גם יכלו להתעסק בנושא, ואף עשו ממנו מטעמים בבוקר טוב ישראל, יומך הבוקר של התחנה הצבאית, למחרת היום.

מתרעונים

רשת־אלף של קול־ישראל, שנחשבה עד לתקופה האחרונה כרשת נידחת ולא מעניינת, ושאה וזתה בשם־החיבה "סיביר", מרענת את מיווך

זמרת צענני כל בוקר

התוכניות שלה והופכת לאט־לאט לפופולארית.

יצחק אלרן, שמונה כמנהל חטיבת־האומר, והוא האחראי לרשת, החליט לתת לה תנופה.

זה התחיל ממש. (מושיק") **טימור**, שעזב את רשת־בית ועבר לשדר תוכנית יומית אישית, שבה הוא פותר בעיות ועוזר למאזינים בעניינים שונים.

תחל מן היום הראשון הקרוב יגיש בכל בוקר זמר מיוחד אחר תוכנית מוסיקלית. אפשר יהיה לשמוע שם את חופני כהן, משה גיאת, ניסים גרמה ומרגלית צענני.